

OEPS

Ik schrik wakker. Regen slaat tegen de ramen. Onder mijn kussen zoemt de wekker van mijn telefoon.

Het is kwart over acht.

Kwart over acht!

Als ik flink doortrap, is het twintig minuten fietsen naar mijn nieuwe school.

En de eerste les begint om halfnegen.

Ik stap vlug in mijn kleren, skip het ontbijt en spring op mijn fiets. Gelukkig is het bijna droog. En ik heb alle verkeerslichten mee. Maar als ik linksaf moet, is de weg opgebroken. Mijn telefoon ligt nog in mijn bed. Zonder Google Maps neem ik op goed geluk de volgende straat en ik verdwaal in een wirwar van straten.

En dan valt er ook nog een lauwe flats op mijn hoofd. Yek, vogel-poep!

Erger kan deze dag niet worden.

Maar alles kan altijd erger.

Wanneer ik eindelijk de school in storm, bots ik op een kale man met in allebei zijn handen een plastic bekertje vol koffie. De hete drank klotst alle kanten op.

‘Oeps,’ zeg ik.

‘Pardon?’ zegt De Kale.

‘Oeps,’ stamel ik.

‘Oeps?!’ De Kale kwakt de lege bekertjes in een prullenbak. Hij veegt zijn handen af aan zijn gebreide spencer, die gelukkig al een koffiekleur heeft. En hij kijkt naar me alsof ik iets smerigs ben wat onder zijn schoen geplakt zit. ‘Waarom zeg je niet gewoon sorry? “Oeps.” Dat is toch niet echt een wóórd?’

Hoezo is oeps geen woord? Bij ons thuis is oeps het meest gebruikte woord. En niet alleen als er iets misgaat. Oeps is het enige woord dat mijn zusje Silver kan zeggen. Het is ook de naam van onze hond.

‘Weet je hoe laat het is?’ vraagt De Kale.

Mijn hand gaat naar mijn kontzak, maar daar zit mijn telefoon dus niet in.

‘Het is té laat, jongen. Jij bent té láát.

Wie te laat is, moet eerst naar Marjet van Het Leerling-Volg-Loket. Trap af, rode deur.’ Terwijl hij met grote passen wegbeent, roept hij nog: ‘En loop eerst even langs de wc’s. Er zit vogelkak in je haar!’

Ik schiet de wc’s in en hou mijn hoofd onder de kraan. Ik ga niet naar dat loket. Marjet is vast net als juf Diede. Zij volgde mij op de basisschool. En ze wilde altijd dingen weten die haar niets aangingen.

Waarom ik zo vaak te laat kwam.

Of er thuis misschien problemen waren.

Of mijn vader dood was of alleen maar uit beeld.

Of mijn moeder het allemaal wel aankon, in haar eentje.

Ze geloofde me nooit als ik haar vertelde dat alles goed was.

Ik hoefde me niet te schamen, zei ze dan. De school kon juist extra geld krijgen voor kinderen met een lastige thuissituatie. Kinderen met een rugzakje, noemde ze dat.

Wacht.

Mijn rugzak.

Vol ongeloof staar ik naar mijn spiegelbeeld. Ik zie eruit als een natte hond. En ik heb het brein van een goudvis. Ik heb niet alleen mijn telefoon thuis laten liggen. Ik ben ook mijn rugzak met mijn boeken vergeten. En mijn boterhammen.

Ik schud de druppels uit mijn haren en veeg een beetje zinloos met een papieren handdoekje over de koffievlekken op mijn witte shirt. Na een paar tellen geef ik het op. Ik kwak het handdoekje in de afvalbak en loop de school uit, naar mijn fiets.

Morgen.

Morgen wordt mijn eerste dag op de middelbare school.

SOEP

Oeps is dolblij dat ik zo snel terug ben. Hij stormt als een malle op me af, heft z'n poot en dropt een plasje op mijn schoenen. In de categorie mislukte hulphonden is Oeps echt het allerbest mislukt. Hij boft dat Silver niet zonder hem kan. Silver is mijn zusje. Op goede dagen is ze een engeltje in een stoel met wielen. Op slechte dagen is ze erger dan een hondsdolle hyena. Dan krijst ze ons doof, of ze krabt en bijt ons vol toekomstige littekens. Verder kwijlt ze nogal veel. Op alle dagen.

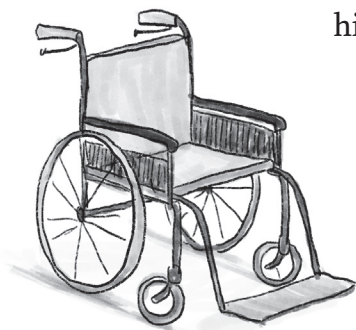
Ik ken maar weinig mensen die met Silver willen knuffelen. Of eigenlijk is Klaasje de enige. Daarom helpt zij mam, Sep, mij en Oeps om voor Silver te zorgen.

Klaasje is de allerleukste. En twintig. Dat is jammer. Als ze ook dertien was, zou ik haar vragen of ze verkering met me wil.

Klaasje peutert de knopen uit de kettingen om Silvers nek. Ze kijkt verbaasd op. 'Riff? Jij hier? Moet je niet naar school?'

'Later,' zeg ik.

'Later?' Klaasje pakt mijn boterhammen uit de koelkast, legt ze op een bord en zet dat met een beker melk voor me op tafel. Ik neem een paar grote happen. En dan vertel ik haar alles. Van de wekker waar ik

doorheen sloop, de vogelkak, de botsing met de koffiebekers van De Kale...

‘Dus je eerste dag liep een beetje in de soep,’ vat Klaasje alles samen. ‘Gelukkig ben je zelf de chef-kok van je eigen leven, Riff. En soep koken, dat kun je als de beste.’

Even voel ik me een *pro*. Want ja, soep, daar ben ik goed in. Maar hé, het is ook *super-easy*. Alles wat je met veel kokend water in een blender doet, wordt na een tijdje mixen vanzelf soep. Zelfs een zak pepernoten. Of een broodje hamburger met frietjes.

Of dat echt lekker is, weet ik niet. Maar het is wel het enige wat Silver kan eten. Alles wat geen soep is, blijft in haar slokdarm steken. Dan worden haar lippen langzaam blauw. En haar wangen ook. En dan moeten we als een gek zorgen dat ze niet stikt. Er zijn niet veel mensen zoals mijn zusje. Ze heeft een zeldzame ziekte met een naam die de helft van de mensheid niet kan onthouden en die de andere helft niet kan uitspreken. Silver zeker niet.

Klaasje wijst naar de vlekken op mijn shirt. ‘Wil je dat morgen aan? Op je tweede eerste schooldag? Gooi ’m dan maar snel in de wasmachine. Kort programma, extra vies. En even checken of er nog meer witte was rondslingerd is superlief.’

Voor Klaasje doe ik alles. Ik hol de trap op naar de badkamer, trek mijn shirt uit en spit door de wasmand. Silvers witte sokken met een strikje, mams pyjamajas – alles bij elkaar is het een wasje van niks. Had Sep gisteren niet ook een

wit shirt aan? Ik steek mijn kop uit de badkamer. Seps deur is dicht. Dat betekent vette problemen voor iedereen die het waagt om naar binnen te lopen. Maar Sep is nu toch op school.

Vlug glip ik zijn kamer in.

Het is er griezelig netjes. Een keurig opgemaakt bed. Een leeg bureau. Alleen zijn skeelers liggen midden op de vloer.

Ik zak op mijn hurken.

Sep is gisteren begonnen als pizzabezorger. Waarom heb ik niet zo'n baantje? Ik kan ook best met een paar pizzadozen door het dorp skeeleren. Daar is toch geen kunst aan? Hoezo moet ik dan eerst zestien zijn?

Jaloers streel ik de kleuren van de Italiaanse vlag die als een snelle dwarse streep over de skeelers lopen. SMULLEN-OP-WIELTJES staat er in de witte lijn. De wieltjes hebben maar een klein tikje van mijn vinger nodig om als een razende te gaan rollen.

Even aarzel ik, dan schop ik mijn schoenen uit en trek de skeelers aan.

Ze zijn te groot. Maar met wat extra sokken kan ik daar vast wel even keihard mee door de straat rijden. Ik duw mezelf overeind. Meteen rolt mijn ene voet naar links en mijn andere naar rechts. Voor ik het weet, lig ik met mijn benen in een spagaat op mijn snufferd. Tranen springen in mijn ogen. Mijn hoofd bonkt en steekt. En mijn neus bloedt.

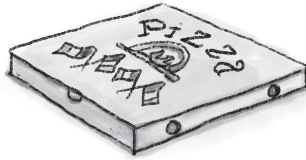
Als Sep nu thuiskomt, ben ik echt zwaar de klos. Snel,

uit die skeelers! Ik wil rechtop gaan zitten, maar dan zie ik een platte doos onder het bed.

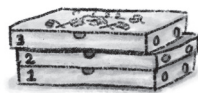
Is dat een pizzadoos? Een stuk koude pizza gaat er altijd in. Ik schop de skeelers van mijn voeten, trek de doos onder het bed vandaan en vouw hem open.

In de doos zit helemaal geen pizza. In de doos zit Seps witte shirt. Of eigenlijk is het niet meer per se wit. Sep boft dat ik dit vind. Mam zou echt flippen als ze al die vlekken zag.

Ik gooi het shirt bij het wasje in de machine, vouw de pizzadoos dubbel en kwak hem in de oudpapierbak aan de straat. Want meteen opruimen, dat vindt Klaasje superlief.

KWIJT

Op mijn tweede eerste schooldag wil ik me niet weer verslapen. Dus ga ik tegelijk met Silver naar bed. Meteen val ik als een blok in slaap. Ik droom over Klaasje. Maar dan schrik ik wakker. Iemand sist ‘Psst, Riff!’ vlak bij mijn oor.

Het is Sep. Hij zit op de rand van mijn bed. Het licht van zijn telefoon geeft zijn ogen een griezelige blauwe gloed.

Ik schiet overeind. Heb ik me nu toch weer verslapen?

‘Rustig, man,’ zegt Sep zacht. ‘Je hoeft er nog lang niet uit. Het is net elf uur geweest.’

‘Elf uur? Waarom maak je me wakker? Is er iets met Silver?’

‘Alles is oké. Riff, luister, weet jij of er iemand in mijn kamer is geweest?’

Nu ben ik klaarwakker. Gaat dit over mij?

‘Hoor je me, Riff? Ik ben iets kwijt. Daarom.’

Opgelucht knik ik. Hij is iets kwijt. Daar heb ik niks mee te maken. Ik heb alleen zijn skeelers even aangehad en zijn shirt in de wasmachine gedaan.

‘Het zat in een shirt,’ zegt Sep. ‘En dat shirt had ik verstopt in een doos onder mijn bed. Het is nogal belangrijk, snap je? Ik heb het nodig, omdat ik anders...’ Hij zucht.

Er komt een vreemd geluid uit mijn keel. Alsof ik Silver ben.

Sep kijkt me vragend aan.

Ik schud mijn hoofd.

‘Jij hebt dat shirt dus niet gezien?’

Ik schud harder. Sep kijkt zo grimmig dat ik niets durf te zeggen. Heb ik iets stoms gedaan? Ik wilde alleen maar helpen! Dat shirt moest echt nodig in de was. Hoe kon ik nou weten dat Sep belangrijke dingen in een vieze oude pizzadoos bewaart? Dat is toch ook vragen om moeilijkheden?

Sep veegt over zijn telefoon. Het licht gaat uit. Als mijn ogen aan het donker gewend zijn, is hij verdwenen. Ik trek het kussen over mijn hoofd. Slapen lukt niet meer.

Wat is Sep kwijt? Het moet iets belangrijks zijn. Anders maakt hij me niet midden in de nacht wakker. Een briefje van honderd euro? De goede antwoorden voor een toets? Een bon voor een jaar lang gratis pizza voor de hele familie?

Stilletjes glij ik mijn bed uit. In de badkamer open ik de droger. Tussen mams pyjamajas, Silvers witte sokken en mijn shirt ligt Seps shirt. Het is weer helderwit. En het heeft een klein borstzakje. Ik voel met mijn vingers in het zakje, keer het binnenstebuiten en schud het uit.

Niks.

Wanhopig stop ik mijn kop in de wasdroger. En in de trommel van de wasmachine. Ik peuter met mijn vingers in elk hoekje en alle gaatjes. Maar ik vind helemaal niets.

Met het shirt als een balletje in mijn handen sluip ik de trap af. De deur van Silvers kamer staat op een kier. Op haar voeten-eind ligt Oeps te snurken. Klaasje vindt

dat onhygiënisch, een hond in bed. Maar ze zegt ook dat het niet uitmaakt, omdat er voor Silver andere regels gelden. Voor Oeps gelden trouwens ook andere regels.

Ik pak de sleutels uit de bestekla, open de achterdeur, gris nog snel Oeps' poepschepje mee en stap de nacht in.

Bij de containers hoop ik stiekem op een wonder.

Maar de papierbak is vanmiddag geleegd. Aan de bodem kleeft alleen nog een natte krant. De pizzadoos is spoorloos. Met tegenzin open ik de grijze bak. Die zit vol. Een zurige lucht prikt in mijn neus.

Ik klem mijn vingers om Seps shirt. In het donker lijkt het nog witter. Ga ik dit echt doen?

Wat Sep zoekt, is er niet meer. Dit shirt maakt dat niet anders. Bovendien roept een shirt dat voorgoed kwijt is heel wat minder vragen op dan een shirt dat opeens weer schoon in de kast ligt.

Met het poepschepje begraaf ik het zo diep mogelijk onder het vuil.

